

N:o 123.

Af herr **J. Hjelmérus**, *angående förhöjning af tullen å patroner: oladdade eller endast försedda med tändsats.*

På grund af bevillningsutskottets memorial n:o 27 vid 1896 års riksdag beslöt Riksdagen, att tullen å med krut eller annat sprängämne laddade patroner skulle höjas från förutvarande 12 öre per kilogram till 35 öre eller med 23 öre per kg.

Deraf borde hafva följt, att tullen för oladdade eller endast med tändsats försedda patroner äfven höjts, i synnerhet som en ny fabrik för tillverkning af dylika patroner under denna förutsättning redan blifvit anlagd och börjat sin verksamhet.

Så blef emellertid icke förhållandet, utan den för oladdade patroner stadgade gamla tullsatsen, som varit gällande alltsedan dessa patroner i tulltaxan före år 1880 hänfördes till artikeln krut, förblef oförändrad, hvilket gör, att den nya tillverkningen här i landet nedtryckes af den utländska konkurrensen, så att den icke kan existera.

Då de ifrågavarande patronerna till hufvudsaklig del tillverkas af papper, borde de väl åtminstone draga samma tull som pappersarbeten eller 50 öre per kilogram.

På grund häraf får jag föreslå det Riksdagen ville besluta,

1:o att tullsatsen å patroner — oladdade eller endast försedda med tändsats — som nu är 35 öre per kilogram, höjes till 50 öre per kilogram;

2:o att, för den händelse förhöjd tullsats bestämmes härför, Riksdagen derjemte måtte besluta, att tullförhöjningen

skall, såsom tilläggsafgift till nu gällande tulltaxa, jemväl innevarande år utgöras från den tid, som af Kongl. Maj:t bestämmes, samt i skrifvelse till Kongl. Maj:t, jemte öfverlemnande af sitt ifrågavarande besked, anhålla, det Kongl. Maj:t ville, så fort ske kan, förordna om beslutets trädande i kraft.

Stockholm den 27 januari 1898.

Johan Hjelmérus.

N:o 124.

Af herr **B. P. Ersson** i Hede, om ändring af 1 § i förordningen angående fattigvården.

Vid tillämpningen af kongl. förordningen af den 9 juni 1871 angående fattigvården, hafva olika tolkningar gjort sig gällande vid de domstolar som haft att handlägga tvistemål emellan fattigvårdssamhällen angående beviljadt fattigunderstöd. Ganska ofta inträffar, att arbetare flytta ifrån en kommun till en annan, och innan den i 25 § bestämda tiden af ett år af en eller annan orsak kommer i så nödstäld belägenhet, att anmälan måste göras till fattigvårdsstyrelsen med anhållan om understöd, hvilket styrelsen, efter tagen kännedom om behofvet, anser sig böra bevilja. Fattigvårdsstyrelsen anser sig vidare, på grund af stadgandet i 29 § samma kongl. förordning, böra, för att skydda sitt eget samhälle från utgifter som tillhöra ett annat, söka återbekomma det beviljade understödet ifrån det samhälle, derifrån den nödstälde inflyttat. Men om fattigvårdsstyrelsen i sistnämnda samhälle — äfven i så ömmande fall som der familjefadern dött och efterlemnat enka med 7 à 8 minderåriga barn — kan bevisa att enkan är frisk, så bör hon enligt 3 § försörja familjen, utan afseende om den är stor eller liten, och sålunda icke berättigad